

Rèquiem

Despertar, suc de guaiaba recentment *exprimit*, la *cruda* em colpeja a ritme d'un timbal, els nutrients estan en la pell, ja té sentit, però resulta que la pell està contaminat. Som el que fem per canviar el que som, i així anem, no ens parem a escoltar al nostre interior. Els inicis, els millors moments d'una relació, el desfici, quan passen els anys i es fa una estabilització. Mireu aquell, si, ja està fet tot un fadrí, es fa i convida a ratlles per a tindre amics. A mi no em fa falta, tinc un poc de personalitat, pixes o cagues el sistema et té vigilat. L'única ratlla que m'he fet ha sigut la del monyo, *bueno y la que veia al bajar hacia su coño*. L'única droga fou etílica, i tu maria, tu em salves moltes nits de la vigília. Que si, que estic fart, jo no treballo per 20€ al dia, que passarem de la *dictacràcia* a la *democradura* en un dia. I tu tia, dia i nit no deixes de pensar en tu, però és que des d'aleshores ja no utilitza *VickVapoRub*.

Rèquiem pels que se'n van i ja no tornen, i volen sense destí, no tenen por al canvi que pugui vindre, saben que tenen la de guanyar.

Rèquiem pels que se'n van i ja no tornen, i volen sense destí, no tenen por al canvi que pugui vindre, saben que la sort li canviarà.

Begut de dimecres a dilluns, dimarts l'espere ansiós, la tenda muntada desitjant veure el seu cos. Va ser com eixa cremà de cigarro, per a sempre, em drogava d'ella pensant en altra de cara al sostre, *de postre?* Una mistela i oxigen per a dos, riqueses que trobem, com un os per a un gos. Fer dos, tres, crear molts Vietnams. Saber menjar-li bé la figa també era estimar. La pell de pollastre quan em solia besar, abraçat als Canyons d'agost i als Cent anys de *soledat*. Em va dir que la venjança més gran és l'oblit, em vaig acordar quan estava sota el seu melic. Que si, sóc un cabró, no, no et fies de mi, posa'm un doble ron, tan sols vull volar d'ací. Ara sent malestar, dins tot està podrit, teníem els dies comptats com Walter White. *Ñoño* em pose, quan em quede nuet, *xé!* Però és que li obri el cor a tot Déu. Peu a peu, mà a mà, són quatre punts, gemecs, un sospir, *relax* tots dos junts.

Rèquiem pels que se'n van i ja no tornen, i volen sense destí, no tenen por al canvi que pugui vindre, saben que tenen la de guanyar.

Rèquiem pels que se'n van i ja no tornen, i volen sense destí, no tenen por al canvi que pugui vindre, saben que la sort li canviarà.

Vicen-T